

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΝΘΥΜΗΣΙΣ.

Ἱστορία Δαλείας.

(Συνέχεια, ὅρα φυλ. 43)

Ζ'.

Ἡ ἀπόκρισις τοῦ Κ. Ἑρβεῦ.

— Καί ἐγὼ ἀπεκρίθη ὁ Κ. Ἑρβεῦ ἰγερθεὶς τέλος καὶ τρέμων ἐκ συγκινήσεως, ἣν μέχρι τοῦδε εἶχε καταστείλει δι' ἀγῶνος ὑπερφυσικοῦ, καὶ ἐγὼ σοὶ ζητῶ τὴν ἄδειαν νὰ συμπληρώσω τὴν ἱστορίαν σου διὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀλβέρτου Σιανῦ. . . δὲν εἶναι τοῦτο τὸ ὄνομά του ;

— Ναι ! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ἡ Λουίζα, ἀλλὰ πόθεν τὸ εἰσεύρεις ;

— Τότε, διατὶ ὀνομάζεσαι ἤδη Κ. Δενῶ, ἀντὶ Κ. Βαλλιάν ;

— Διότι ἔλαβον τὸ ὄνομα τοῦ Κ. Δενῶ τοῦ δευτέρου ἀνδρὸς τῆς μητρὸς μου, ὅστις ὑπῆρξεν εἰς ἐμὲ τόσον ἐπιεικὴς, ὅσον ὁ πατήρ μου σκληρὸς.

— Σκληρότατος τῷ ὄντι ! ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἑρβεῦ, ὑψώσας τὸ βλέμμα πρὸς οὐρανόν. Διότι καὶ αὐτὸς σὲ ἠπάτησε κοὶ συνένοχον εἰς τὴν ἀπάτην κατέστησε τὴν μητέρα σου. . . Ὅτε αὕτη σοὶ διηγείτο τὴν ἀπιστίαν τοῦ Ἀλβέρτου, ἔπειτα τὴν ἀναχώρησιν καὶ τὸν ἀποχαιρετισμόν του, ἔπειτα τὸν ἐν Ἀμερικῇ θάνατόν του, ὑπῆκουεν ἀναμφιβόλως εἰς τοῦ ἀνδρὸς τὰς διαταγὰς, ἡ ἐνόμιζεν ὅτι σοὺ ἰάτρειε τὴν καρδίαν ἐπιβάλλουσα εἰς αὐτὴν τὴν λήθην τοῦ παρελθόντος. Ἡ ἀλήθεια ὁμῶς εἶναι ὅτι ὁ Ἀλβέρτος δὲν ἀπεφάσισε τὴν τελευταίαν ἀναχώρησίν του εἰμὴ ἀπελπισθεὶς ἐκ τῆς σιωπῆς σου καὶ ἀφοῦ σοὶ ἐπέστειλε δεκαπέντε ἐπιστολάς, δις προδῆλως δὲν ἔλαβες. Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς σου, πολλὰ ὥρας διήλθε πλανώμενος, ὡς τις ψυχὴ κολασμένη, περὶ τὴν ἀσπλάγχχνως κεκλεισμένην οἰκίαν σου. . . Τὴν ἐσπέραν δὲ, ἐνῶ σὺ ἐστέναζες ἐν τῇ κλίνῃ σου, ἐστέναζε καὶ αὐτὸς ὑπὸ τὸ παράθυρόν σου, . . . καὶ τὴν νύκτα ὅτε ἐνόμιζες ὅτι ἤκουες τὸ βῆμα καὶ τὴν φωνὴν του, ὅτε ἐφαντάζετο αὐτὸν εἰσδύοντα εἰς τὴν φυλακὴν σου, δὲν ἠπατάσο, δὲν ἦσαν ταῦτα πλάνη τοῦ ὕπνου ἢ τοῦ πυρετοῦ παραλήρησις, ἀλλ' ἦσαν καὶ τὸ βῆμα καὶ ἡ φωνὴ του ἀντηχοῦντα εἰς τὴν ἔρημον ὁδόν, ἣν αὐτὸς ὁ ἴδιος ὅστις περιέμενε κάτω τὸ σημεῖον τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου του, καὶ ὅστις ἀπεμακρύνθη συντετριμμένος τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἀφοῦ εἶδε κλειστὰ τὰ παράθυρά σου μέχρι τῆς ἡμέρας, ἀφοῦ καθήμαξεν εἰς μάτην τὰς χεῖρας καὶ τὰ γόνατά του θέλων νὰ ὑπερπηδήσῃ τοῦ κήπου σου τὴν τοίχον. . . καὶ τότε μόνον ἐφυγεν ἐτι δυστυχέστερος σοῦ, διότι σὺ μὲν εἶχες τούλάχιστον

παραμυθοῦσαν τὴν περὶ τῆς πίστεώς του πεποίθησιν, ἐκεῖνος δὲ τὴν εἶχεν ἀπολέσει καὶ ἐφευγε πεπεισμένος ὅτι ἐλησμονήθη, ὅτι ἐγκατελείφθη διὰ παντός. Ἀλλὰ θὰ τῷ συγχωρήσῃς μανθάνουσα ὅτι οὐδ' αὕτη ἡ ὀδυνηρὰ πεποίθησις δὲν ἴσχυσε νὰ ἐξέλκῃ ἀπὸ τῆς φαντασίας του τὴν εἰκόνα σου. Ναι, καὶ τοι δὲν σὲ εἶχεν ἰδεῖ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καί τοι δὲν εἶχεν ἀπὸ σὲ εἰμὴ τὰς ἐπιστολάς ἐκείνας τὰς ἀνταλλαγείας ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἕτερον κόσμον, καὶ τοι δὲν ἠδύνατο πλέον, διὰ τὴν πολυχρόνιον ἀπουσίαν του, οὔτε αὐτὸς νὰ σὲ ἀναγνωρίσῃ, οὔτε παρὰ σοῦ νὰ ἀναγνωρισθῇ, ἀλλ' ὅμως ἡ ἀνάμνησις τοῦ ναυαγίου, τῆς Παναγίας ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ τοῦ κυρίου μνηστεία, αἱ παιδῖαι τῆς πρώτης ἡλικίας καὶ τῆς νεότητός του αἱ ὄνειροπολήσεις, τὰ πάντα σὲ ἀνεμίμνησκον εἰς αὐτὸν καὶ ἡ ζωὴ του ἐπληροῦτο ἐκ τῆς ἐδίκης σου ! Ἠρνήθη τὰ πλούτη καὶ τὰς χεῖρας δέκα γυναικῶν, διότι δὲν ἦσαν αὗται ἡ Λουίζα ἐν μέσῳ τῶν μακρῶν αὐτοῦ περιπλανήσεων, ἐν μέσῳ τῶν ὑποθέσεων, τῶν συμφερόντων καὶ τῶν μεριμνῶν, αἵτινες λευκαίνουναι τὰς τρίχας καὶ σκληρύνουσι τὴν καρδίαν, ἡ καρδία του ἐτήρησε ζωηρὰ πάντοτε καὶ προσφιλεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὴν μνήμην τῆς Μασσαλιώτιδος μνηστῆς.

Ἡ Λουίζα ἠκροῶτο τῶν λόγων τούτων καὶ τὸ στήθος τῆς ἐπαλλεν, ἐπληροῦντο δὲ δακρύων οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειροπόλει καὶ ἐφοβεῖτο μὴ ἐξυπνήσῃ, ἔβλεπε τὸν Κ. Ἑρβεῦ καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ τὰς προαισθήσεις τῆς.

— Ἄ ! κύριε, ἐψέλλισε τέλος λειποθυμοῦσα σχεδόν, πόθεν γνωρίζετε ταῦτα πάντα ; Εἶσθε βέβαιος ὅτι γνωρίζετε τὸν Ἀλβέρτον, εἶναι δυνατόν νὰ ζῇ ; Ἀλλὰ τότε ποῦ εἶναι ; Ἄ ! ἀποθνήσκω ἂν μὲ ἀπατάτε ! Ἀποδείξετέ μου ὅτι ζῇ, ὅτι ὑπάρχει. . .

Ὁ Ἑρβεῦ ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του καὶ ἤρπασε τὴν χεῖρα τῆς Κ. Δενῶ.

— Τί ἐγένεν ἡ ἀνοθεύσις τοῦ Ἀλβέρτου ; ἡρώτησε τὴν ἐφύλαξες ;

— Ἄν τὴν ἐφύλαξα ; ὦ Θεέ μου !

Καὶ ἡ Κ. Δενῶ τρέχει, ἀνοίγει θύκην τινὰ καὶ ἐξάγει τὴν δέσμην τῶν δαλείων ἀπεξηραμμένων ἤδη διὰ τὸν χρόνον.

— Ὡ αὐτὴ εἶναι ! εἶπεν ὁ Ἑρβεῦ στρέφων διὰ χεῖρὸς τρεμαρύσης καὶ ὀσφραινόμενος αὐτὴν μετ' ἀπληστίας ὡς εἰ ἀνέδιδε πάσας τῆς Ἑδὲμ τὰς εὐωδίας. . . Ἰδοῦ, προσέθηκε διὰ φωνῆς παλλούσας, ἰδοῦ ἡ πρασίνη ταινία, δι' ἧς ὁ Ἀλβέρτος συνέδεσε τὰ ἄνθη ταῦτα, τὴν τελευταίαν ἐλπίδα καὶ ὅχι τὴν τελευταίαν ἐνθύμησιν του. . . Λύσε τὴν ταινίαν αὐτὴν, κυρία, λύσε τὴν, ἀφοῦ δὲν τὴν ἔλυσες πρὸ εἰκοσι ἐτῶν ! καὶ θὰ εὕρῃς τὴν ἐπικύρῳσιν πάντων ὅσα εἶπον.

Ἡ Λουίζα ἀπέσπασε ζωηρῶς τὴν ταινίαν καὶ γραμμάτιον ἐπτυγμένον ἔπεσε μετὰ τῶν ξηρῶν φύλλων τῶν ἀνθέων. . .

Ἐκεῖ ἦν κεκλεισμένον ἀπὸ τοῦ ἀποχωρισμοῦ ! . . ἰδοὺ δὲ τί ἡ μνηστὴ τοῦ Ἀλβέρτου ἀνέγνω.

« Φιλτάτη Λουίζα ! ἐν δὲν ἀπεκλείσθην τῆς καρδίας σου, ὡς ἀπεκλείσθην τοῦ οἴκου, ἐν μὲ ἀπατωσὶ λέγοντές μοι ὅτι μ' ἀπαρνήθης, ὦ ! ἄνοιξε τὸ παράθυρόν σου ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Εἶμαι ὑποκάτω αὐτοῦ ἀναμένων τὸ σημεῖον τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου . . . Ὁ μὲν ἀρκέσει τοῦτο ὅπως μάθω ὅτι πάντοτε με ἀγαπᾷς, καὶ δὲν θά φύγω τότε, δὲν θά φύγω διὰ παντός . . . »

Ἀλβέρτος.

— Ὁ Ἀλβέρτος περιέμεινε μέχρι τῆς ἡμέρας, ἐξηκολούθησεν ὁ Κ. Ἐρβεῦ, κλαίων καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ γραμματίου· ἀλλ' ἤξεύρεις, κυρία, ὅτι τὸ παράθυρόν σου δὲν ἠνέωχθη . . . Τότε ἐνόμισεν ὅτι ἀπεπέμπετο ὑπὸ σοῦ αὐτῇ, καὶ ἀπέπλευσεν ἀπηλπισμένος. Ἀλλὰ — πόσον αἰ βουλαὶ τοῦ Κυρίου εἰσὶν ἀνεξιχνίαστοι ! . . ἡ εὐτυχία, ἥ ἐστερήθη νέρ; ὦ ! ὁ Ἀλβέρτος, ἰδοὺ τῷ ἀποδίδεται κατὰ τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν του . . . Μετὰ εἰκοσαετῇ ἀλησμόνητον ἀποχωρισμόν, ὅτε τὰ πάντα ἐφαίνοντο ἀνορήζοντα ἄβυσσον ἀνυπέρβλητον καὶ αἰώνιαν μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτοῦ, καὶ ἡ ἀπόστασις τριακοσίων λευγῶν, καὶ τὸ μεταβληθὲν ὦ ! καὶ τὸ ἰδικόν σου ὄνομά του, καὶ τὸ πρόσωπόν του τὸ μαρκεῖν ὡς αἱ δάκρυα αὐτοῦ, σύμπτωσις ἀνέκδοτος, ὑπόθεσις κοινοτάτη, ὃ ἔρωσ τῶν δύο νέων, ἔμελλον νὰ ἐξεγείρωσι τὸ ποίημα τοῦτο τῆς καρδίας, τὸ σιγήσαν πρὸ ἐνὸς τετάρτου ἡδὴ αἰῶνος, μὲ τὸ γραμματίον καὶ τὰ ἄνθη ταῦτα τὰ μεμαραμμένα ! . . Ὁ Ἀλβέρτος ἐπέπρωτο νὰ σὲ ἐπανέμωρῃ, Λουίζα, σὲ ὥρσιαν ἔτι καὶ πάντοτε πιστὴν, αὐτὸς, γέρον μὲν ἤδη, ἀλλὰ πιστὸς ἐπίσης, ἐλεύθερος ὡς ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου τῆς Παναγίας καὶ ἔτοιμος νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς ὅρκους τῆς παιδικῆς ἡλικίας του.

Καὶ ὁ Κ. Ἐρβεῦ ἦν γονυπετὴς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Λουίζης, ἥτις ἔλεγε τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας.

— Πῶς ! σὺ, σὺ εἶσαι ὁ Ἀλβέρτος Σιαρνύ ;

— Σήμερον Ἀλβέρτος Ἐρβεῦ καὶ συντροφία, ὡς κληρονόμος καὶ διευθυντὴς τοῦ ἀνθοκομείου τούτου.

Ἀπέχομεν ἡμεῖς τοῦ νὰ περιγράψωμεν τὴν σκηνὴν, ἥτις ἐπηκολούθησε τὴν τοιαύτην ἀναγνώρισιν.

Αἱ ποιήσεις τῆς καρδίας εἰσὶν ὡς τὸ ἀδιάφθορον ἄρωμα· ὅσω πλείοτε χρόνον κλεισθῶσι, τόσω περισσοτέρην ἀνορύσσεται ἀναπέμπουσιν εὐωδίαν.

Η'.

Ὁ Πρίγκηψ Ὑδερ-Ἀσσούρ.

— Λοιπὸν ! εἶπεν ἡ Κ. Δινὼ συγκεφαλαιούσῃ τὴν ὁμιλίαν τῆς, ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐρώτησίν μοι, κύριε Ἐρβεῦ. Δύναμις νὰ πωλήτῃ τὴν τελευ-

ταίαν ἐνθύμησιν καὶ νὰ ἀποχωρίσῃ τοῦ Λέοντος τὴν Ἀγγελικὴν ;

— Ἡ μὲν τελευταία ἐνθύμησις ἀνήκει ἤδη εἰς ἀμφοτέρους ἡμᾶς, ἀπεκρίθη ὁ ἔμπορος, περὶ δὲ τῆς Ἀγγελικῆς καὶ τοῦ Λέοντος· θέλομεν αὖριον συσκεφθῇ . . .

— Ὡ ! ἀ ! συσκεφθῶμεν ἀμέσῳ ! ἐφώνησαν φωναὶ δύο συγχρόνως.

Καὶ ὁ Λέων μὲν ἐξ ἐνός, ἡ Ἀγγελικὴ δ' ἐξ ἐτέρου, ὑπανοίζαντες τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἦλθον παρακαλοῦντες ἵνα μάθωσι περὶ τῆς τύχης αὐτῶν.

Ἡ ἀνθοδέσμη καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀλβέρτου ἔκειντο ἐπὶ τῆς τραπέζης . . .

Ὁ Κ. Ἐρβεῦ ἔρριψεν ἐπ' αὐτῶν τρεφερώγατον τὸ βλέμμα, ἐπειτα ἐνέβλεψε τὴν Λουίζαν . . . καὶ οἱ ἄλλοτε μνηστῆρες, τείναντες τὰς χεῖρας, ἔθλιψαν καὶ ἤνωσαν τὰς τῶν σημερινῶν μνηστῆρων.

Δυστυχῶς ὅμως εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Λέοντος ὁ ἀνθοκόμος εὗρεν ἐπιστολὴν ἣν ὁ ταχυδρόμος ἐκόμισε καὶ ἥτις περιεῖχε τὰς λέξεις ταύτας.

— « Προσφιλέτατε καὶ σεβαστὲ κύριε, κατεστράφημεν . . . Ὁ πρίγκηψ Ὑδερ-Ἀσσούρ ἔφθασε σήμερον τὴν πρωτὴν εἰς Μασσαλίαν, καὶ μαθὼν ὅτι ἡ ἐνθύμησις ἔλειπεν ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν δακτιλίων ἐκήρυξε διαλελυμένην τὴν ἐπιχείρησιν διὰ τὰ λοιπὰ, καὶ ἀφίνει εἰς βάρος ἡμῶν ὅλας τὰς μεγάλας δαπάνας τὰς ὁποίας ἐκάμαμεν. Εἰς μάτην τῷ εἶπον ὅτι ὑπῆγετε εἰς Λ . . . ὅπως φέρετε τὸ ἐλλείπον ἄνθος, μὲ ἄφητε μανιῶδες καὶ ἐπεδιδάσθη τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰς πλοῖον διὰ τὰς Ἰνδίας . . . Ἐπανέλαθε ὅσον τάχιστα εἰς βοήθειαν τοῦ δυστυχοῦ καὶ ἀφωτισμένου ὑπαλλήλου σας.

N . . .

Ῥιφθεὶς ὑπὸ τοῦ κεραυνοβολήματος τούτου ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς ποιήσεως εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς πραγματικότητος, ὁ ἔμπορος ἀνέπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ ὑποψελλίζων.

— Κατεστράφη ! κατεστράφη ἐξ ὁλοκλήρου !

Τῷ ὄντι ἡ περιουσία καὶ ἡ εὐτυχία του, τὸ μέλλον του καὶ τὸ μέλλον τῆς Λουίζης, ἡ προῖξ τῆς Ἀγγελικῆς καὶ ἡ τοῦ Λέοντος κατεστρέφοντο ταυτοχρόνως ἐκ τῆς τρομερᾶς ταύτης εἰδοποιήσεως. Τῇ ἐπαύριον λοιπὸν τὴν πρωτὴν, μετὰ νύκτα ἀγωνιώδη καὶ τυραννικωτάτην, ὁ Κ. Ἐρβεῦ ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ σπεύδων εἰς Μασσαλίαν πρὸς βοήθειαν τοῦ κλονουμένου τοῦ ἐμπορίου — ὅτε ὁ ἥρω ; ὁ λειποτακτικὴς ἀπὸ τὴν μάχην τῆς προτεράκας, ὁ Γαβριὴλ Μορισώ, ὠχρὸς μὲν ἔτι καὶ ἐξησθενημένος ἐκ τῆς λυπηρᾶς ἀνακαλύψεώς του, ἀλλ' ἐξεληθὼν τῆς οἰκίας του, εἶτε ὅπως προξενήσῃ ἐκπληξίν τινα, εἶτε ὅπως ἀναγγεῖλῃ τι νέον, εἶτε ὅπως ἀναλάβῃ τινὰ ἐλπίδα εἶτε ὅπως παρέξῃ τινὰ ἐκδοῦλευσιν ἔδειξε τὸ ἐτερόκλητον πρόσωπόν του εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης καὶ εἶπεν εἰς τὸν Κ. Ἐρβεῦ.

— Συγχωρήσατέ μου ἂν σᾶς ἐνοχλῶ, κύριε,

ἀλλ' ἄγνωστός τις, πρὸ στιγμῆς φθάσας εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας σὰς ζητεῖ ἀνυπομόνως. Εὐρεθεὶς δὲ ἐγὼ ἐκεῖ . . . κατὰ τύχην, τῷ εἶπον ὅτι ἦσθε εἰς τῆς Κ. Δεσφ. . . διαπραγματευόμενος τὴν ἀγορὰν δαλείας τινός . . . Τοῦτο δὲ ἀκούσας ἐκεῖνος ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς ἀμάξης του, καὶ τρέχει κατόπιν μου. Μὴ φοβηθῆτε δὲ, κυρίαί μου, προσέθετο ὁ ὑποχρεωτικὸς Μορισώ, θὰ ἰδῆτε εἰσερχόμενον ἄνθρωπον χρυσοστόλιστον, κεφαλοδεμένον, γιγαντώσωμον . . . Τοῦλάχιστον εἶναι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας.

— Ὁ Πρίγκηψ! ἐφώνησαν ὁ θεῖος καὶ ὁ ἀνεψιός, καὶ ὤρμησαν πρὸς τὴν θύραν.

Καὶ ἦτο τῷ ὄντι αὐτός, ὁ πρίγκηψ Ἰδερ-Ἀσοῦρ αὐτοπροσώπως!

Φαντάσθητε κολοσσόν, ὑποκιτρίνην ἔχοντα τὴν ὄψιν, ἀστραπητόλους τοὺς ὀφθαλμούς, οὐλὴν τὴν γενειάδα καὶ ἀνορθωμένους τοὺς μύστακας, κατακάλυπτον ὑπὸ μετάρης, κασεμιρίων καὶ λίθων τιμαλφῶν, εὐγενῇ τέλειον ἄλλως καὶ λαλοῦντα τὴν γαλλικὴν ὡς Παρισινός.

Τρεῖς ἐχαιρέτησε μεγαλοπρεπῶς εἰσερχόμενος, καὶ διὰ τῶν εὐγενεστέρων φράσεων ἤτει συγγνώμην διὰ τὴν αἰφνίδιον ἐμφάνησίν του ὅτε ἔστη ἄ-

ποτόμως πρὸ τῆς τελευταίας ἐνθυμίσεως.

— Ἀ! ἰδοῦ, εἶπε καὶ ἔπεσεν εἰς ἔκστασιν καὶ ἔπαυσε πλένν βλέπων τὰ λοιπὰ.

Ἀφοῦ δὲ ἐκόρσε τὴν πρώτην αὐτοῦ δαλειὰν κὴν δίψαν, ἐπιστραφεὶς εἶπε πρὸς τὸν ἔμπορον.

— Κύριε Ἑρβεῦ, εἶπε, σοὶ ὁμολογῶ ὅτι παρ' ὀλίγον σὲ παρήτουν εἰς τὸ μέσον τῶν ἀναζητήσεών σου . . . Ἀπελπισθεὶς περὶ τῆς εὐρέσεως τοῦ ἀνθους τούτου ὅπερ μοὶ ὑποσχεθῆς, εἶχον ἤδη ἐπιβιδασθῆ πλοίου καὶ εἶχομεν πλεύσει λεύγας τινάς, ὅτε ἐνθυμηθεὶς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως εἰς ἣν εὐρίσκεσο διαπραγματευόμενος τὴν ἀγορὰν, ὡς μοὶ εἶπεν ὁ ὑπάλληλός σου, ἐπέστρεψα εἰς τὴν παρὰ διὰ νὰ βεβαιωθῶ περὶ τοῦ πράγματος καὶ ἐπιβιδασθεὶς ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς ἅμαξαν ταχυδρομικὴν ἔφθαθα εἰς Ἀ. καταφονεύσας πεντήκοντα Ἴππους. Τὸ μέγα πνεῦμα εἶναι εὐλογητόν! Δὲν με ἠπάτησαν, κύριε, βλέπω τὴν δαλειάν μου καὶ θὰ τὴν φέρω μετ' ἐμαυτοῦ εἰς Ἰνδίας . . .

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Πρίγκηψ ἔσυρε τὸ βαλάντιον καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ἄνθος, ἀλλ' ὁ Κ. Ἑρβεῦ τὸν ἀπέτρεψε διὰ κινήματος εὐσεβάστου.

— Τὸ ἄνθος αὐτὸ δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ, ὕψηλότατε· ἀνήκει εἰς τὴν κυρίαν, ἥτις ὠρκίσθη ποτὲ

νά μὴ τὸ πωλήσῃ, μολονότι ἐκ τῆς πωλήσεως αὐτοῦ ἐξαρτάται, προσέθετο ὁ ἔμπορος προσβλέψας τὴν Κ. Δεσῶ, ἡ περιουσία μου καὶ ἡ εὐτυχία της, καὶ ἡ προίξ τῆς ἀνεψίας της καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ μου.

— ὦ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ ἀναφέρον ἐκ τὸν δι' ἡθους ἱπποτικοῦ, καὶ μειδιδῶν μειδίδαμα ἐφ' οὗ ἐπέλαμπεν ἡ συμπάθεια, δὲν ὑπάρχει λοιπὸν, κυρία, ἐπανελάβε στρεφόμενος πρὸς τὴν θείαν, δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς ὅρος ὅφ' ὃν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ τις μίαν τῶν δαλειῶν τούτων;

Ἡ Κ. Δεσῶ ὠχρίσας καὶ ἡρυθρίασεν ἀλληλοδιαδόχως. . . Ἡ καρδιά της ἐπαλλεν ἐκ σφοδρᾶς πάλης, ἐνῶ ἡ Ἀγγελικὴ καὶ ὁ Δέων τὴν ἰκέτευον διὰ τῶν νευμάτων. . .

— Ἰφ' ἓνα μόνον ὅρον δύναμαι νὰ χωρισθῶ ἀπὸ ἐνὸς τῶν ἀνθέων μου, ἀπεκρίθη τέλος ἀτενίζουσα πρὸς τὴν ἀνεψίαν μετὰ φιλοστοργίας· πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε ὅτι τὸ ἄνθος τοῦτο δὲν θέλει διδοθῇ ἢ πωληθῇ εἰς οὐδένα ἐν Εὐρώπῃ, ὅτι θὰ τὸ φέρετε μεθ' ὑμῶν εἰς Ἰνδίας, Ἰψηλότατε, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐξέλθῃ τῆς ἐξουσίας σας.

— Ἰπογράφω τὸν ὅρον τοῦτον, κυρία, εἶπεν ὁ πρίγκηψ καλῶν ἓνα τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ ὅπως λάβῃ τὸ ἀγγεῖον τὸ φέρον τὴν δάλειαν· καὶ ἐπειδὴ τὸ φυτὸν, οὗ τινος γίνομαι μεθ' ὑμᾶς ὁ μόνος κύριος, ἔχει διπλὴν τὴν ἀξίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, χρέος μου εἶναι νὰ διπλασιάσω καὶ ἐγὼ τὴν προίκα τῆς κυρίας, προσέθηκεν ἐγχειρίζων τῷ Δέοντι ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων καὶ ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τῆς Ἀγγελικῆς. Ἦδη, κύριε Ἐρβεῦ, σὰς ἀφίνω ἓνα μῆνα ὅπως ἐρτάσσετε τὸν γάμον τοῦτον καὶ ἀκολουθῶς θελω σὰς ἐνταυμῶσαι εἰς Μασσαλίαν ὅπως περατώσωμεν τὰς ἄλλας ἡμῶν ὑποθέσεις.

— Ἀ! Ἰψηλότατε, ἐβόησεν ὁ ἔμπορος, ὅργανον γενόμενος τοῦ θαυμασμοῦ πάντων, οἱ πρίγκηψες τοῦ Νιδζάμ διεδέχθησαν τοὺς Εὐρωπαίους ἱππότες. Ἀλλὰ πρέπει νὰ θέσητε τὴν κορωνίδα εἰς τὰς εὐεργεσίας ὑμῶν παρευρισκόμενος εἰς τὸν γάμον. . . Σὰς εἰδοποιῶ ὅμως, ἐπεῖπε προσφέρων τὸν βραχίονα τῇ Κ. Δεσῶ, σὰς εἰδοποιῶ ὅτι θὰ ἦναι δύο ζεῦγη ἀντὶ ἐνός.

— Μεγαλειτέρος λόγος ὅπως ἀποδεχθῶ τὴν πρόσκλησιν, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ μετ' ἀμιμήτου κομποπρεπείας.

Καὶ πάντες ἐτράπησαν εἰς ἐκφράσεις χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Πάντες, φεῦ! ἐξαίρουμένου τοῦ Γαβριὴλ Μορισῶ, τόσον κακῶς ἀνταμιφθέντος διὰ τὴν τελευταίαν ἐκδούλευσίν του καὶ πεισθέντος τέλος ὅτι ἡ σειρά του δὲν θὰ ἔλθῃ ποτὲ!

Μετὰ ἓνα δὲ μῆνα κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν γάμων, καὶ ἐνώπιον τῶν μεμαραμένων λειψάνων τῆς ἀνοδοέσεως τοῦ Ἀλβέρτου, ὁ Κ. Ἐρβεῦ διηγῆθη τὴν ἱστορίαν τῆς τελευταίας ἐνθυμήσεως ἣν καὶ ἡμεῖς ἠκούσαμεν παρὰ τινος μάρτυρος τοῦ γάμου του.

Ἀλλὰ πῶς ἡ ὥραία αὕτη δάλεια ἡ τότε ἐλλείπουσα ἀφ' ὅλων τῶν κήπων, ἀνευρίσκεται σήμερον; Ἡ Κ. Ἐρβεῦ ἡ ὁ πρίγκηψ παρέδωκαν τὰς ὑποσχέσεις αὐτῶν;

Ὅχι! ὁ αὐτουργὸς τῆς δημοσίας ταύτης ἐκδουλεύσεως εἶναι ὁ Γαβριὴλ Μορισῶ. Ὅτε ἡ Ἀγγελικὴ Ἐρβεῦ ἄφησε τὴν Α. . . τῇ ἐκλεψεν αὐτὸς μίαν ρίζαν, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πάθους αὐτοῦ. Εἶχε δὲ κατὰ νοῦν νὰ τὸ δικτηρήσῃ ἐπιμελῶς ἐν τῷ δωματίῳ του, ἀλλὰ, πάντοτε ὑποχρεωτικὸς, ἄφησε καὶ τοῦ τοῦ ἐκλεψαν καὶ τοῦ ἰδίου. Καρποφορήσαντος δὲ τοῦ φυτοῦ καὶ πολλαπλασιασθέντος διὰ τῆς μεταδόσεως, ἡ τελευταία ἐνθύμησις εἰσηλήθεν αὐθις εἰς κυκλοφορίαν καὶ ἡδη τὴν εὐρίσχετε ὅταν θέλητε.

Κατὰ τὸ Γαλ. Π Γ.

ΠΕΡΙ ΑΣΔΡΟΥΒΩΝ.

Κατὰ τὰς παραδόσεις τῆς ἱστορίας ἐννέα ἐπίσημοι Καρχηδόνιοι ὑπῆρξαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀσδρούβας, καὶ εἰσὶν οὗτοι. Ὁ Ἀσδρούβας τοῦ Μάχωνος, ὁμοῖος τῷ πατρὶ αὐτοῦ κατὰ τὰς ἀρετάς, ἀφῶ ἐνδεκάκις ὑπῆρξεν εἰς τῶν σουφετῶν ἢ ἀνώτατος ἀρχων, καὶ ἐτιμήθη διὰ τεσσάρων θριάμβων, ἡρέθη κατὰ τὸ 489 π. Χ. στρατηγὸς ἓνα κατὰ τὴν τὴν Σαρδίαν. Αποβιβάσθεις εἰς ταύτην τὴν νῆσον ἐπέτυχε μεγάλας νίκας· πλὴν περὶ τὸ τέλος τοῦ πολέμου καιρίως τρωθεὶς ἐν μάχῃ τινί, καὶ προαισθανθεὶς ὅτι ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ ἀνέδειξε πάραυτα σιριτηγὸν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀμίλκην. Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Ἀσδρούβας πολεμήσας τοὺς Μαυρουσίους (Μικροτικίνους) καὶ τοὺς Νομάδας (Αλγερίνους) ἐπέτυχε τὴν κατάργησιν τοῦ φόρου, ὃν οἱ Καρχηδόνιοι ἐπλήρουν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς πόλεως αὐτῶν.

Ὁ Ἀσδρούβας τοῦ Ἄννωνος, ὅστις περὶ τὸ 255 ἔτος π. Χ. ἀπεστάλη εἰς Σικελίαν, προσβλῶν τὴν Πάνορμον, ἐν ᾗ ἦν κατακεκλεισμένος ὁ ἀνθύπατος Μέτελλος, ἡττήθη ἐν μεγάλῃ μάχῃ, ἀπολέσας ἐνταυτῷ καὶ τριάκοντα ἐλέφαντας· ἐπανεληθὼν δὲ εἰς Καρχηδόνα κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ὁ Ἀσδρούβας ὁ ἐπονομαζόμενος Φαλακρὸς, ὅστις ἦν σύγχρονος τοῦ ἀνωτέρω, ἐκστρατεύσας πρὸς τὸ 255 ἔτος π. Χ. ὑπὲρ τῶν Σιρῶν, ἀχθομένων ἐπὶ τῷ ζυγῷ τῆς Ρώμης, ἡττήθη πρὸ τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μαίλιου· ἐνώθεις ὅμως μετὰ τῶν νησιωτῶν τούτων διευθύνθη εὐθὺς πρὸς τὴν Κάλαν, σκοπεύων ἓνα ὑποτάξῃ ταύτην, τὴν πρωτεύουσαν τῆς νήσου· ὁ δὲ Μαίλιος προφθὰς ἠνάγκασεν αὐτὸν εἰς γενικὴν μάχην καὶ μετὰ ἀμφίρροπον ἐπὶ τέσσαρας ὥρας νίκην, κατέβαλε καὶ ἤχ-